

Republika Hrvatska
Županijski sud u Zagrebu
Trg Nikole Šubića Zrinskog 5

Poslovni broj: 9P-9/2026-

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E N J E

Županijski sud u Zagrebu, u vijeću sastavljenom od sutkinja toga suda, Ksenije Jakovčević, predsjednice vijeća, te Jadranke Matić i Lidije Bošnjaković, kao članica vijeća, u pravnoj stvari tužitelja ZAGREBAČKI HOLDING d.o.o., Zagreb, Ulica grada Vukovara 41, OIB: 85584865987, kojeg zastupa punomoćnik Denis Bajs, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Mihočević&Bajs d.o.o. iz Zagreba, protiv 1. tuženika Sindikat komunalnih radnika i vozača Čistoća Zagreb, Zagreb, Radnička cesta 82, OIB: 89854451333, kojeg zastupa punomoćnik Bermin Meškić, odvjetnik u Zagrebu, 2. tuženika Sindikat prometnih i komunalnih službi Hrvatske, Zagreb, Ozaljska 105, OIB: 64876444540, kojeg zastupa punomoćnik Krešimir Grubišić, odvjetnik u Zagrebu, i 3. tuženika Sindikat komunalnih, prometnih i srodnih djelatnosti Hrvatske, Zagreb, Zlatarska 14, OIB: 27091826868, kojeg zastupa punomoćnica Jasmina Češo-Žanić, odvjetnica u Zagrebu, radi zabrane nezakonitog štrajka, nakon usmene, glavne i javne rasprave zaključene dana 29. rujna 2026. u nazočnosti punomoćnika stranaka, objavljene dana 30. rujna 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je nezakonito organiziranje i poduzimanje štrajka kojega su tuženici:

- Sindikat komunalnih radnika i vozača Čistoća Zagreb, Zagreb, Radnička cesta 82, OIB: 89854451333

- Sindikat prometnih i komunalnih službi Hrvatske, Zagreb, Ozaljska 105, OIB: 64876444540 te

- Sindikat komunalnih, prometnih i srodnih djelatnosti Hrvatske, Zagreb, Zlatarska 14, OIB: 27091826868, dana 18. rujna 2026. godine najavili tužitelju ZAGREBAČKI HOLDING d.o.o., Zagreb, Ulica grada Vukovara 41, OIB: 85584865987.

II. Zabranjuje se tuženicima:

- Sindikatu komunalnih radnika i vozača Čistoća Zagreb, Zagreb, Radnička cesta 82, OIB: 89854451333
- Sindikatu prometnih i komunalnih službi Hrvatske, Zagreb, Ozaljska 105, OIB: 64876444540 te
- Sindikatu komunalnih, prometnih i srodnih djelatnosti Hrvatske, Zagreb, Zlatarska 14, OIB: 27091826868

organiziranje i poduzimanje štrajka kojeg su tuženici najavili tužitelju ZAGREBAČKI HOLDING d.o.o., Zagreb, Ulica grada Vukovara 41, OIB: 85584865987 dana 18. rujna 2026. godine.

III. Nalaže se tuženicima:

- Sindikatu komunalnih radnika i vozača Čistoća Zagreb, Zagreb, Radnička cesta 82, OIB: 89854451333
- Sindikatu prometnih i komunalnih službi Hrvatske, Zagreb, Ozaljska 105, OIB: 64876444540 te
- Sindikatu komunalnih, prometnih i srodnih djelatnosti Hrvatske, Zagreb, Zlatarska 14, OIB: 27091826868

naknaditi tužitelju ZAGREBAČKI HOLDING d.o.o., Zagreb, Ulica grada Vukovara 41, OIB: 85584865987 parnični trošak u iznosu od 625,00 eura, u roku od 15 dana.

IV. Žalba protiv presude na zadržava ovrhu odluke.

r i j e š i o j e

I Odbija se prijedlog tužitelja za osiguranje nenovčane tražbine određivanjem privremene mjere čiji zahtjev za osiguranje glasi:

„Zabranjuje se protivnicima osiguranja

- Sindikat komunalnih radnika i vozača Čistoća Zagreb, Zagreb, Radnička cesta 82, OIB: 89854451333.
- Sindikat prometnih i komunalnih službi Hrvatske, Zagreb, Ozaljska 105, OIB: 64876444540 te
- Sindikat komunalnih, prometnih i srodnih djelatnosti Hrvatske, Zagreb, Zlatarska 14, OIB: 27091826868

provođenje štrajka organiziranog i najavljenog za 28. rujna 2026. godine u 3:30 sati u svim organizacijskim jedinicama Zagrebačkog holdinga d.o.o., obustavom rada radnika.

II. Zabrana iz točke I. ove privremene mjere smatra se provedenom dostavom rješenja prvostupanjskog suda protivnicima osiguranja.

III. Žalba protiv ovog rješenja o određivanju privremene mjere ne zadržava izvršenje ovog rješenja.

IV. Ova privremena mjera traje do pravomoćnog okončanja predmetnog parničnog postupka koji se vodi pred Županijskim sudom u Zagrebu radi zabrane nezakonitog štrajka.“

II. Odbija se preostali zahtjev tužitelja za naknadu parničnog troška u iznosu od 625,00 eura.

III. Odbija se zahtjev 1., 2. i 3. tuženika za naknadu troškova ovog parničnog postupka kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je 18. rujna 2026. zaprimio zajednički dopis tuženika kojim se najavljuje štrajk za dan 28. rujna 2026. godine u 3:30 sati u svim organizacijskim jedinicama Zagrebačkog holdinga d.o.o., a kao razlozi pokretanja i organiziranja štrajka navedeni su: nepostizanje dogovora o sklapanju kolektivnog ugovora, odbijanje ključnih prijedloga sindikata, neuređena radna prava, neuspjeh postupka mirenja te izostanka spremnosti poslodavca na postizanje sporazuma. Smatra da je najavljeni štrajk u cijelosti nezakonit jer da tuženike obvezuje klauzula socijalnog mira, kojom su se obvezali na uzdržavanje od štrajka, te je štrajk stoga i preuranjen, jer nisu utvrđena pravila o poslovima koji se ne smiju prekidati za vrijeme štrajka (unatoč pravodobnom zahtjevu tužitelj tj. poslodavca), jer je postupanje tuženih suprotno dobroj vjeri i jer prije pokretanja štrajka nisu postupili u skladu s člankom 77. stavkom 2. Statuta Sindikata komunalnih, prometnih i srodnih djelatnosti Hrvatske.

1.1. Nedostatak dobre vjere obrazlaže time da tijekom važenja Kolektivnog ugovora (do 15. svibnja 2026.), reprezentativni sindikati nisu inicirali pregovore za sklapanje novog Kolektivnog ugovora, nego su to učinili tek 08. lipnja 2026. i da je protokol o pregovorima za sklapanje novog Kolektivnog ugovora za radnike u trgovačkom društvu Zagrebački holding d.o.o. potpisan tek dana 24. lipnja 2026., da su reprezentativni sindikati tuženika u pregovorima o sklapanju KU, odustali od pregovaranja na samom početku pregovora te su pokrenuli postupak mirenja i, naposljetku, najavljuju štrajk, bez dogovora ili odluke o nužnim poslovima, iz čega proizlazi da stvarne namjere za sklapanje KU na strani tuženika nije niti bilo. Također ističu da se nepregovaranje reprezentativnih sindikata u dobroj vjeri očituje i u tome što su tuženi kroz cijeli tijek postupka uvjetovali sklapanje novog kolektivnog ugovora isključivo prihvaćanjem njihovog prijedloga uvećanja osnovice za obračun plaća i ugovaranja indeksacije u novom Kolektivnom ugovoru, bez uvažavanja pokušaja razumijevanje stvarne mogućnosti poslodavca da to prihvati i bez realnog sagledavanja želje poslodavca da se prava povećaju, ali u mjeri koja će omogućiti daljnji rad tužitelja. U vezi kršenja socijalnog mira ukazuje da je Kolektivni ugovor o 15. svibnja 2025. i nadalje na snazi i to u cijelosti, jer da su stranke, po proteku roka iz članka 199. stavka 1. ZR-a, 29. srpnja 2026. sklopile Sporazum kojim je izričito određeno da se Kolektivni ugovor iz svibnja 2025. u cijelosti primjenjuje najkasnije do 31. prosinca 2026., čime je na snazi ostala i odredba o socijalnom miru iz članka 167. tog KU-a. Ističe da taj Sporazum ima pravnu narav, učinak i karakter Kolektivnog ugovora (normativni i obveznopravni učinak) ili jest kolektivni ugovor, odnosno Dodatak tom KU-u i/ili njegova Dopuna i da je stoga štrajk nezakonit. Iznosi i da je štrajk preuranjen i time nezakonit - jer nisu utvrđena pravila o poslovima koji se ne smiju prekidati za vrijeme štrajka (unatoč pravodobnom zahtjevu tužitelja tj. poslodavca) s obzirom da je tužitelj dana 3. rujna 2026. (tijekom postupka mirenja) predložio utvrđivanje pravila o poslovima koji se ne smiju prekidati (dalje:

Pravila). Smatra da konkretni štrajk nije zakonito mogao započeti prije no što je, u smislu čl. 214. ZR-a bilo postignut sporazum između stranaka, bilo donesena arbitražna odluka. U vezi s tim ukazuje i na ugovoreno članka 159. KU-a, kojim je ugovoren mehanizam sporazumnog određivanja poslova koji se ne smiju prekidati za vrijeme štrajka, s ciljem omogućavanja nužnog funkcioniranja trgovačkog društva te sprječavanja ugrožavanja života, osobne sigurnosti ili zdravlja pučanstva. Navodi da je tužitelj je trgovačko društvo koje obavlja niz komunalnih djelatnosti od posebnog javnog interesa za područje Grada Zagreba temeljem Zakona o komunalnom gospodarstvu i Zakona o gospodarenju otpadom, čiji čl. 8.st.1. korespondira s čl. 214. Zakona o radu i poslovima koji se ne smiju prekidati radi sprječavanja ugrožavanja života, osobne sigurnosti ili zdravlja pučanstva. Nadalje, ukazuje da su sindikati protivno čl. 215.ZR-a, a 3. tuženik i protivno čl. 77. st. 2. Statuta Sindikata komunalnih, prometnih i srodnih djelatnosti Hrvatske, najavili i organizirali štrajk prije no što su proveli postupak izjašnjavanja radnika o štrajku.

1.2. Tužitelj je predložio i određivanje privremene mjere radi osiguranja nenovčane tražbine zabranom tuženiku održavanje štrajka najavljenog za dan 28. rujna 2026. jer smatra da je učinio vjerojatnim postojanje svoje nenovčane tražbine, a koja se sastoji u pravu zahtijevati zabranu nezakonitog štrajka u smislu odredbe članka 217. ZR-a, a smatra da je ispunjena i druga pretpostavka za određivanje privremene mjere jer da je učinio vjerojatnim da je mjera potrebna da bi se spriječio nastanak nenadoknadive štete koja prijeti osobito vezano uz posljedice koje bi predmetni štrajk imao na funkcioniranje građana Grada Zagreba, odnosno rizike koji bi mogli nastati ako se pojedini poslovi obustave na duže razdoblje, sve s obzirom na specifičnu komunalnu i javnu djelatnost koju Zagrebački holding d.o.o. obavlja. Smatra da zabranom štrajka za tuženike ne bi nastupile štetne posljedice, tim više što uvijek mogu organizirati (zakoniti) štrajk, a s druge bi strane nastupanje štetnih posljedica zbog štrajka, bilo bi neotklonjivo te bi nastupila nenadoknadiva šteta, radi čega smatra da je određivanje privremene mjere nužno da se privremeno uredi odnos među strankama i spriječi nastanak štete.

2. Prvotuženik u odgovoru na tužbu osporava osnovanost tužbenog zahtjeva i prijedloga za određivanje privremene mjere te predlaže njihovo odbijanje, uz naknadu troškova postupka. Ističe da je pogrešno shvaćanje tužitelja da je KU iz 2015, još uvijek u cijelosti na snazi, s obzirom na propisano člankom 199. stavkom 1. ZR-a, u kojem smislu se poziva na neke odluke Vrhovnog suda Republike Hrvatske. Osporava stoga i tužiteljev zaključak da je Sporazumom od 29. srpnja 2026. nedvojbeno obnovljena obveza socijalnog mira. Smatra i da nije osnovana niti tvrdnja o nezakonitosti štrajka jer da prije pokretanja štrajka nije postupljeno prema članku 214. ZR-a, odnosno nisu određeni nužni poslovi koji se ne smiju prekidati za vrijeme štrajka.

2.1. Osporava i prijedloga za određivanje privremene mjere jer da tužitelj nije učinio vjerojatnim postojanje tražbine čije osiguranje traži, osobito zbog otvorenog i dokazno nerazjašnjenog pitanja postoji li nakon isteka Kolektivnog ugovora ugovorna obveza socijalnog mira u opsegu na koji se tužitelj poziva, a da nije učinio vjerojatnim niti postojanje ostalih, posebnih pretpostavki za određivanje te mjere. Ovo jer ne proizlazi koji posao, na kojoj lokaciji, u kojem vremenskom razdoblju i nakon koliko vremena prekida rada stvara određenu opasnost, koliko je radnika potrebno da bi se ta opasnost izbjegla te postoje li već raspoloživi kapaciteti kroz sustav poslova koji se ne smiju

prekidati. Stoga predlaže odbiti prijedlog tužitelja za određivanje privremene mjere u odnosu na I tuženika kao neosnovan.

3. Drugotuženik u odgovoru na tužbu osporava tužbu i postavljeni tužbeni zahtjev (kao i prijedlog za određivanje privremene mjere) u cijelosti budući da istu smatra pravno i činjenično neosnovanom. Ističe kako je pravno neosnovana tvrdnja tužitelja da su se tuženici dužni pridržavati klauzule socijalnog mira i nakon što je sa danom 15. svibnja 2026. prestao vrijediti Kolektivni ugovor iz svibnja 2025., s obzirom na propisano člankom 199. ZR-a. U tom smislu osporava i važenje klauzule o socijalnom miru. Smatra neosnovanom tvrdnju tužitelja da sindikati nemaju pravo na štrajk dokle god se poslodavac po isteku važenja starog kolektivnog ugovora pridržava odredbi tog kolektivnog ugovora, jer bi to za posljedicu imalo da poslodavac izbjegavanjem da potpiše novi kolektivni ugovor uz istovremeno poštivanje odredbi „isteklog“ kolektivnog ugovora može trajno onemogućiti sindikate u korištenju njihovog prava na štrajk koje im je zagarantirano Ustavom Republike Hrvatske i Zakonom o radu. Neosnovanim smatra i navode tužbe vezano uz postupanje po članku 214. ZR-a. Obrazlaže Zakon o radu ne propisuje da arbitraža koja je u tijeku (ili tek treba započeti) ili pak postupak koji prethodi arbitraži (postupak koji je opisan u članku 214. stavku 1. do 3. ZOR-a) predstavljaju zapreku za provođenje štrajka te da je tužitelj kao poslodavac propustio pravovremeno pokrenuti postupak utvrđivanja poslova koji se ne smiju prekidati za vrijeme štrajka iako je to mogao učiniti od trenutka potpisivanja kolektivnog ugovora tj. od veljače 2023. godine pa sve do kraja njegovog važenja. Ističe i da je pozivanje tužitelja na štetu koja bi mu mogla nastati predmetnim štrajkom kao argument da je štrajk nezakonit neosnovana jer da šteta koja može nastati štrajkom ne čini štrajk nezakonitim, već je to nužna posljedica primjene tog oblika sindikalne akcije protiv poslodavca. Predlaže da sud odbije tužbeni zahtjev i prijedlog za određivanje privremen mjere kao neosnovane, te da obveže tužitelja na naknadnu troškova ovog parničnog postupka tuženiku.

4. Trećetuženik u odgovoru na tužbu u cijelosti osporava tužbu i tužbeni zahtjev te se protivi prijedlogu za izdavanje privremene mjere osiguranja nenovčane tražbine. Kao i ostali tuženici osporava da je KU iz 2025. godine na snazi u cijelosti, s obzirom na propisano čl. 199. ZR-a. Ističe da je istekom KU prestao važiti tzv. obligacijski dio KU kojeg čine odredbe kojima se uređuju prava i obveze ugovornih strana u ovom slučaju tužitelja i tuženika, a da je potpisivanjem navedenog Sporazuma osigurana primjena materijalnih i drugih prava radnika iz radnih odnosa u razdoblju od 3 mjeseca od isteka KU, odnosno razdoblju koje su ugovorne strane ugovorile, u ovom slučaju do 31. prosinca 2026. U tom smislu ukazuje da na snazi nije niti klauzula o socijalnom miru. Također smatra da štrajk nije preuranjen, pa time i nezakonit, jer u članku 205. Zakona o radu, kojim se uređuje pravo na štrajk i propisuju pretpostavke koje moraju biti ispunjene da bi se sindikati mogli pozvati na štrajk i provesti ga u svrhu zaštite i promicanja gospodarskih i socijalnih interesa svojih članova, nije propisano da je uvjet za organiziranje i provođenje štrajka, utvrđivanje pravila o poslovima koji se ne smiju prekidati za vrijeme štrajka. Osim toga postupak donošenja pravila o proizvodno-održavajućim i nužnim poslovima koji se ne smiju prekidati za vrijeme štrajka ili isključenja s rada je u tijeku, kao i da će ta pravila biti naknadna od strane arbitraže koja je pokrenuta. Osporava i navode o nepostupanju 3. tuženik u dobroj vjeri te ističe da je u cijelosti postupio sukladno odredbi članka 77. Statuta i da je prije organiziranja

štrajka (28.9.2026.) proveo postupak izjašnjavanja članstva o spremnosti sudjelovanja u štrajku.

4.1. U odnosu na prijedlog tužitelja-predlagatelja osiguranja za određivanje privremene mjere osiguranja nenovčane tražbine ističe da nisu ispunjene zakonske pretpostavke propisane odredbom čl. 346. Ovršnog zakona jer da tužitelj-predlagatelj osiguranja nije ničim dokazao ispunjenje zakonom propisanih pretpostavki za donošenje predložene privremene mjere, a poglavito nije dokazao koju bi to konkretno štetu zbog štrajka pretrpio, u čemu bi se sastojala nenadoknativa šteta koju bi zbog štrajka pretrpio, a koja bi se mogla spriječiti donošenjem predložene privremene mjere te slijedom svega rečenog predlaže odbiti tužbu i tužbeni zahtjev i obvezati tužitelja da 3. tuženiku naknadi troškove postupka zajedno sa pripadajućim zakonskim kamatama.

5. U dokaznom postupku izvršen je uvid u dokaze koji su priloženi uz tužbu i dostavljeni tijekom ovog postupka i to: Zapisnik sa sastanka predstavnika s pregovaračkih odbora poslodavca i sindikata održanog 22. srpnja 2026. (list 21 spisa), Zapisnik sa sastanka od 19. kolovoza 2026. (list 23 spisa), Zapisnik sa sastanka od 29. srpnja 2026. (list 25 spisa), Zapisnik sa sastanka radi provođenja postupka mirenja od 1. rujna 2026. (list 27-30 spisa), Zapisnik sa sastanka od 15. srpnja 2026. (list 31 spisa), Zapisnik sa sastanka od 8. srpnja 2026. (list 33-34 spisa), Dopis radi najave štrajka od 18. rujna 2026. (list 35 spisa), Zapisnik sa sastanka od 1. srpnja 2023. (list 37-39 spisa), Zapisnik sa sastanka radi provođenja postupka mirenja od 3. rujna 2026. (list 41-44 spisa), Zapisnik sa sastanka radi provođenja postupka mirenja od 8. rujna 2026. (list 45-48 spisa), Dopis Sindikata komunalnih, prometnih i srodnih djelatnosti Hrvatske od 21. rujna 2026. (list 49 spisa), Dopis Pregovaračkog odbora sindikata Zagrebačkog holdinga od 16. rujna 2026. (list 51 spisa), Zapisnik sa sastanka radi provođenja postupka mirenja od 10. rujna 2026. (list 53-56 spisa), Dopis Sektora za upravljanje ljudskim potencijalima Zagrebačkog holdinga od 17. rujna 2026. (list 57-58 spisa), e-mail korespondencija od 21. i 22. rujna 2026. (list 59-60 spisa), Protokol o pregovorima od 24. lipnja 2026. (list 61-62 spisa), Rješenje Povjerenstva za utvrđivanje reprezentativnosti KLASA: 150-03/26-02/11, URBROJ: 689/1-26-7 od 15. svibnja 2026. (list 63-64 spisa), Dopis Zagrebačkog holdinga KLASA 150-04/26-01/14, URBROJ: 01-10-26-01 od 25. kolovoza 2026. (list 65 spisa), Sporazum o trajanju produljene primjene Kolektivnog ugovora za radnike u trgovačkom društvu Zagrebački holding d.o.o. od 29. srpnja 2026. (list 67 spisa), Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske U-III/1061/2019 od 25. travnja 2019. (list 69-77 spisa), Presuda Vrhovnog suda Republike Hrvatske posl.br. GŽ 2/2019-4 od 30. siječnja 2019. (list 79-83 spisa), Presuda Vrhovnog suda Republike Hrvatske posl.br. GŽ 12/2019-2 od 30. srpnja 2019. (list 85-88 spisa), Presuda Vrhovnog suda Republike Hrvatske posl.br. Rev-1043/2021-2 od 27. lipnja 2023. (list 89-93 spisa), Statut Sindikata komunalnih, prometnih i srodnih djelatnosti Hrvatske od 13. lipnja 2024. (list 95-123 spisa), Zahtjev za pokretanje kolektivnih pregovora radi sklapanja novog kolektivnog ugovora od 8. lipnja 2026. s privicima (list 125-128 spisa), Prijedlog povećanja osnovice, stalnog dodatka na plaću ili pojedinih materijalnih davanja (list 133 spisa), Prijedlog sporazuma o poslovima koji se ne smiju prekidati za vrijeme štrajka ili isključenja s rada s prilogom (list 135-163 spisa), Kolektivni ugovor za radnike u trgovačkom društvu Zagrebački holding d.o.o. od 15. svibnja 2025. (list 165-251), Pravila o arbitraži za donošenje odluke o pravilima o poslovima koji se ne smiju prekidati za vrijeme štrajka ili isključenja s rada od 27. rujna 2026. (list 281-285 spisa), Odluka Vrhovnog suda Republike

Hrvatske posl.br. GŽ-4/2025-2 od 22. travnja 2025. (list 301-303 spisa), Odluka Vrhovnog suda Republike Hrvatske posl.br. GŽ-7/2023-2 od 27. lipnja 2023. (list 305-311 spisa), Odluka Županijskog suda u Splitu posl.br. GŽ R-173/2026-2 od 10. lipnja 2026. (list 313-315 spisa), Odluka Vrhovnog suda Republike Hrvatske posl.br. Rev-155/2022-2 od 2. ožujka 2022. (list 317-323 spisa), Odluka Vrhovnog suda Republike Hrvatske pposl.br. Rev-576/2021-2 od 9. studenog 2021. (list 325-330 spisa), Sažetak presude Europskog suda za ljudska prava po zahtjevu broj 4/19 (list 331-335 spisa), Odluka Vrhovnog suda Republike Hrvatske posl.br. Rev-155/2022-2 od 2. ožujka 2022. (list 317-323 spisa), Odluka Vrhovnog suda Republike Hrvatske posl.br. Rev-4/2017-2 od 21. ožujka 2017. (list 353-367 spisa), priopćenje reprezentativnih sindikata (list 369) i dopis sindikata upravi tužitelja (list 371).

6. Tužbeni zahtjev je osnovan.

7. Prijedlog za određivanje mjere osiguranja nenovčane tražbine privremenom mjerom nije osnovan.

8. Nije sporno među strankama da je Kolektivni ugovor za radnike u trgovačkom društvu Zagrebački holding d.o.o. (nastavno: KU) potpisan 15. svibnja 2025. te da je člankom 167. ugovoreno da se sklapa na određeno vrijeme na razdoblje od godine dana i da se primjenjuje do 15. svibnja 2026.

9. Nesporno je i da je 29. srpnja 2026. između stranaka bio potpisan Sporazum o trajanju produljene primjene prethodno spomenutog KU-a i da je točkom 4. tog Sporazuma ugovoreno da će se istekom razdoblja iz točke 3. tog sporazuma odredbe KU od 15.svibnja 2025. u cijelosti primjenjivati do sklapanja novog Kolektivnog ugovora, a najduže do 31. prosinca 2026.

10. Sporno je, je li s obzirom na tako Sporazumom ugovoreno, u trenutku započinjanja štrajka KU od 15. svibnja 2025. bio na snazi, primjenjuje li se ili ne ugovorna odredba o socijalnom miru iz članka 167. stavka 2. istog te, s obzirom na odgovor o tome, je li štrajk (ne)zakonit.

11. U vezi toga valja prije svega reći da odredbe sadržane u čl. 192. i 198. Zakona o radu („Narodne novine“ broj: 93/14., 127/17., 98/19., 151/22., 64/23., dalje: ZR) predstavljaju pravnu osnovu za ugovorno uređivanje sadržaja i trajanja novog kolektivnog ugovora, dok članak 199. toga Zakona uređuje nešto drugo - pravne učinke isteka prethodno sklopljenog kolektivnog ugovora. Naime, člankom 199. ZR-a propisana je produžena primjena određenih pravnih pravila sadržanih u isteklom kolektivnom ugovoru kao dijela prethodno sklopljenih ugovora o radu, i to do sklapanja novog kolektivnog ugovora, odnosno u zakonom propisanom razdoblju. Ta odredba predstavlja zakonski prijelazni režim koji se primjenjuje u odsutnosti novog kolektivnog ugovora, ali ta odredba se ne može tumačiti kao zabrana strankama da, nakon isteka prethodnog ugovora, na temelju svoje autonomije volje, sklope novi kolektivni ugovor.

12. Potrebno je stoga pravno razlikovati pitanje što se događa s pravnim pravilima isteklog kolektivnog ugovora od pitanja što stranke mogu međusobno ugovoriti nakon njegova isteka. Prvo pitanje uređeno je člankom 199. ZR-a, a drugo prethodno spomenutim člancima 192. i 198. ZR-a, uz primjenu općih pravila sadržanih u Zakonu

o obveznim odnosima, sukladno članku 8. stavku 4. ZR-a, pa tako i pravnog pravila o slobodi ugovaranja iz članka 2. tog Zakona, a što je u skladu s člankom 9. ZR-a koji strankama kolektivnog ugovora daje mogućnost ugovaranja uvjeta rada povoljnijih za radnika od zakonskih.

13. Slijedom toga, ako ovlaštene stranke, nakon isteka prethodnog kolektivnog ugovora postignu suglasnost o sadržaju i vremenu primjene novog kolektivnog ugovora te pritom poštuju sva zakonska ograničenja, činjenica da je novi ugovor sadržajno jednak ili pretežito jednak prethodno važećem kolektivnom ugovoru sama po sebi ne predstavlja pravnu zapreku njegovu sklapanju ili valjanosti. Stoga se pravno ne bi trebalo govoriti o „produženju“ već isteklog kolektivnog ugovora, nego o sklapanju novog kolektivnog ugovora na određeno vrijeme, kojim stranke mogu ponovno urediti prava i obveze obuhvaćene člankom 192. ZR-a, uključujući i ona prava koja su bila uređena prethodnim kolektivnim ugovorom. Činjenica da novi kolektivni ugovor sadržajno preuzima odredbe prethodnog kolektivnog ugovora ne mijenja njegovu pravnu narav niti ga pretvara u produženje isteklog ugovora.

14. Suprotno tumačenje, prema kojem bi nakon isteka kolektivnog ugovora stranke mogle samo trpjeti zakonom propisanu produženu primjenu iz članka 199. ZR-a, a ne bi mogle međusobnim sporazumom sklopiti novi kolektivni ugovor istog ili šireg sadržaja, predstavljalo bi ograničenje ugovorne autonomije koje ZR izriekom ne propisuje. Takvo se ograničenje ne može izvesti ni iz same činjenice isteka prethodnog kolektivnog ugovora, jer bi time članak 199. ZR-a, koji uređuje učinke isteka, dobio sadržaj zabrane sklapanja novog kolektivnog ugovora koji mu zakonom nije dan.

15. Slijedom svega navedenog, pravno je osnovano zaključiti da stranke nakon isteka kolektivnog ugovora mogu, uz poštovanje zakonskih uvjeta za njegovo sklapanje, sklopiti novi kolektivni ugovor na određeno vrijeme i njime urediti cjelokupna prava i obveze iz članka 192. ZR-a, pa i na način da preuzmu sadržaj prethodno važećeg kolektivnog ugovora. Članak 199. ZR-a u takvoj situaciji nije pravna osnova za nastavak važenja isteklog ugovora, nego predstavlja pravilo o njegovim učincima u razdoblju do sklapanja novog kolektivnog ugovora.

16. Upravo u skladu s navedenim, a ne način kako to čine tuženici, treba tumačiti ugovoreno člankom 3. i 4. Sporazuma od 29. srpnja 2026. Naime, KU potpisan 15. svibnja 2025. primjenjivao se do 15. svibnja 2026., a točkom 3. Sporazuma od 29. srpnja 2026., ugovorena je produžena primjena istog u skladu s člankom 199. stavkom 1. ZR-a, što znači da je produljena primjena bila ugovorena do 15. kolovoza 2026. Dulje od tog perioda produljenje važenja KU nije zakonom, dakle, ni dopušteno.

16.1. Nakon toga je člankom 4. ugovoreno da će se istekom razdoblja iz točke 3. tog Sporazuma, odredbe KU od 15. svibnja 2025. u cijelosti primjenjivati do sklapanja novog KU-a, a najduže do 31. prosinca 2026. Ova odredba citiranog sporazuma stranaka nije nejasna niti nerazumljiva, a njome su stranke sadržajno preuzele prava i obveze iz KU iz 2025. godine i odredile su važenje istog, u cijelosti, do najdulje 31. prosinca 2026. Stoga su, po ocjeni ovog suda, stranke ovim sporazumom sklopile novi kolektivni ugovor na određeno vrijeme, kojim su stranke suglasno ponovno uredile prava i obveze obuhvaćene člankom 192. ZR-a, uključujući i ona prava koja su ranije bila uređena prethodnim kolektivnim ugovorom.

16.2. Ovakvo pravno tumačenje proizlazi i iz držanja tuženika (list 369. spisa), na što je tužitelj ukazao na ročištu u ovom predmetu, predavši kao dokaz javno priopćenje od 29. srpnja 2026., kojim se potvrđuje da su reprezentativni sindikati i uprava tužitelja potpisali prethodno spomenuti Sporazum, kojim je osigurana daljnja primjena svih odredbi postojećeg KU do sklapanja novog. Taj činjenični navod i dostavljeni dokaz tuženici nisu osporili. Kraj takvog činjeničnog utvrđenja nije bilo nikakve potrebe, osobito s obzirom na hitnost predmetnog postupka, provoditi paušalno („po potrebi“) predloženi dokaz saslušanjem predstavnika tuženih radi utvrđivanja prave volje stranaka.

16.3. I Vrhovni sud Republike Hrvatske je u presudi broj GŽ 4/2017 od 21. ožujka 2017. u gotovo identičnoj situaciji upravno ovdje tužitelja gdje je nakon isteka ugovora sklopljen dodatak, istovjetno kao što je ovdje sklopljen Sporazum, vezano uz pitanje pravne naravi i učinka dodatka ili novog KU zauzeo pravno stajalište:

„Sud zaključuje da su zapravo stranke u cijelosti prihvatile raniji KU i dodatke slijedom čega se može tumačiti da su sklopile istovrsni KU“.

Dakle, ako su stranke suglasno utvrdile da će se odredbe ranijeg KU iz 2025. godine sadržajno i dalje u cijelosti primjenjivati onda se primjenjuje i njegov članak 167. po kojem tuženike obvezuje klauzula socijalnog mira, kojom su se obvezali na uzdržavanje od štrajka.

16.4. Prema shvaćanju Vrhovnog suda Republike Hrvatske u presudi broj: GŽ 2/2019-4 od 30. siječnja 2019.: „...pravo na štrajk ... bi postojalo u slučaju neispunjavanja ugovornih obveza od strane poslodavca ili nakon provedbe postupka otkaza kolektivnog ugovora, a ne dok je kolektivni ugovor na snazi...“ “Time se ne dovodi u pitanje načelno i ustavno pravo na štrajk iz čl. 61. Ustava Republike Hrvatske zagarantirano i nizom međunarodnih dokumenata.“

U toj odluci (broj GŽ 2/2019-42) Vrhovni sud Republike Hrvatske izrijeком je prihvatio mogućnost ugovaranja tzv. klauzule socijalnog mira te naveo da se njome sindikat obvezuje: „na suzdržavanje od bilo kakve sindikalne akcije prema tome i štrajka protiv poslodavca za vrijeme trajanja i urednog ispunjavanja kolektivnog ugovora“. U istoj je odluci Vrhovni sud zaključio da bi pravo na štrajk zbog izmjena kolektivnog ugovora postojalo u slučaju neispunjavanja ugovornih obveza od strane poslodavca: „...a ne dok je kolektivni ugovor na snazi“.

17. Slijedom izloženog, u vrijeme pokretanja predmetnog štrajka na snazi je i odredba o socijalnom miru iz članka 167. stavka 2. KU-a pa je već stoga štrajk nezakonit.

17.1. Odredbom članka 167. stavka 2. KU-a ugovorne su se strane izričito obvezale da će se „za vrijeme poštivanja odredbi ovog Ugovora“ pridržavati socijalnog mira. Navedena odredba predstavlja ugovornu obvezu sindikata i ograničenje prava na štrajk za vrijeme urednog izvršavanja Kolektivnog ugovora.

17.2. Prema članku 215. stavku 1. ZR-a, organiziranje i sudjelovanje u štrajku ne predstavlja povredu obveze iz radnog odnosa samo ako je štrajk organiziran u skladu sa zakonom, Kolektivnim ugovorom i pravilima sindikata. Posljedično, štrajk organiziran protivno izričitoj obvezi socijalnog mira iz Kolektivnog ugovora nije organiziran u skladu s Kolektivnim ugovorom te je nezakonit.

17.3. Stoga, dok druga ugovorna strana uredno poštuje odredbe KU-a, a to u konkretnom slučaju tuženici uopće nisu doveli u pitanje, nisu iznijeli nikakve tvrdnje i nisu priložili dokaze, sindikati su dužni poštivati ugovoreni socijalni mir, pa štrajk organiziran protivno toj obvezi predstavlja kršenje Kolektivnog ugovora i, sukladno članku 215. ZR-a, nezakonit štrajk.

18. Sve i da ovo nije tako kako je navedeno, štrajk je nezakonit jer prije počinjanja štrajka nije ispoštovan postupak iz članka 214. ZR-a i nisu donesena pravila o poslovima koji se ne smiju prekidati.

18.1. Prije obrazlaganja navedenog valja prije svega otkloniti pogrešno pravno polazište tuženih prema kojem pri ocjeni zakonitosti predmetnog štrajka treba „zaobići“ propisano člankom 214. ZR-a i (ne)postupanje tuženih u skladu s tim. Zakonodavac je čl. 217. st 1. ZR-a odredio opseg ispitivanja zakonitosti štrajka u okviru postupanja protivnog odredbama Zakona, pa time i u smislu postupanja protivno članku 214. toga Zakona. Dakle, ako su ispunjene pretpostavke za primjenu te odredbe, njezino poštivanje predstavlja zakonsku obvezu sudionika štrajka, a postupanje protivno toj odredbi može biti relevantno za ocjenu zakonitosti štrajka upravo u smislu članka 217. stavka 1. ZR-a.

19. Odredba članka 214. je prisilna (kogentna) norma. Ona ne dopušta da štrajk započne ako nisu utvrđeni nužni poslovi koje sindikalno organizirani radnici trebaju obavljati za vrijeme štrajka. Ovo jer je riječ o odredbi koja ima na umu legitimne interese poslodavca i sindikata, ali se nikako ne smije previdjeti da se ona posredno odnosi i na treće osobe koje ovise o poslovanju poslodavca i radu radnika (stavak 2.). Iz navedene zakonske odredbe proizlazi da je zakonodavac kao važan preduvjet zakonitosti štrajka predvidio prethodno uređenje opsega poslova koji se, zbog zaštite drugih ustavom i zakonom zaštićenih prava, ne smiju prekidati za vrijeme štrajka.

20. Rok za stavljanje prijedloga iz članka 214. stavka 1. ZR-a, čime se aktivira primjena te zakonske odredbe, uređen je stavkom 9. istoga članka, prema kojem prijedlog mora biti stavljen najkasnije do završetka postupka mirenja.

21. Takva formulacija ne ostavlja prostor za zaključak da bi prijedlog morao biti dostavljen prije dana u kojem se mirenje dovršava. Naprotiv, ako zakon određuje da se prijedlog može staviti „do završetka mirenja“, tada je posljednji trenutak za njegovo pravodobno stavljanje upravo trenutak završetka mirenja, odnosno dan na koji je mirenje dovršeno, pod uvjetom da je prijedlog stavljen prije njegova službenog završetka.

22. Tijekom postupka tuženici nisu tvrdili niti dokazivali da bi tužitelj takav prijedlog stavio nakon službenog završetka mirenja. Stoga nema činjenične ni pravne osnove za zaključak da je prijedlog tužitelja bio nepravodoban.

23. Pri tome se odredbu članka 208. ZR-a ne smije tumačiti na način da se rok od pet dana za dovršetak mirenja smatra apsolutnim i nepromjenjivim rokom. Taj članka predviđa iznimku riječima: „Ako se stranke u sporu drukčije ne sporazumiju...“. Prema tome, rok od pet dana iz te odredbe nije postavljen kao nepromjenjivi rok koji bi

neovisno o volji stranaka određivao trenutak završetka mirenja i da bi stoga bio od apsolutnog značaja za ocjenu pravovremenosti prijedloga poslodavca u smislu članka 214. stavka 9. ZR-a.

23.1. Kada je mirenje, kao u konkretnom slučaju, faktično i službeno završeno nakon proteka pet dana, tada iz same činjenice njegova nastavka proizlazi da su stranke prihvatile nastavak postupka mirenja, odnosno da je postojao sporazum o drukčijem trajanju mirenja. Posljedično, i rok iz članka 214. stavka 9. ZR-a mora se vezati uz stvarni trenutak završetka mirenja, a ne uz protek petog dana od njegova početka. Suprotno tumačenje dovelo bi do nelogične situacije u kojoj bi zakonom predviđena mogućnost nastavka mirenja sporazumom stranaka istodobno dovela do gubitka prava poslodavca da tijekom tako produženog mirenja pravodobno podnese prijedlog iz članka 214. stavka 1. ZR-a.

24. Članak 214. ZR-a predstavlja sastavni dio zakonskog uređenja ostvarivanja prava na štrajk. Stoga, kada je poslodavac pravodobno pokrenuo postupak radi utvrđivanja nužnih poslova, sud je dužan ispitati je li sindikat, odnosno organizator štrajka, postupao u skladu s obvezama koje iz te zakonske odredbe proizlaze.

25. Pritom nije sporno da je pravo na štrajk temeljno pravo zaštićeno člankom 60. Ustava Republike Hrvatske, kao i člankom 11. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda (Konvencija za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda, „Narodne novine – Međunarodni ugovori“, dalje: Konvencija).

25.1. Međutim, činjenica da je pravo na štrajk ustavno i konvencijski zaštićeno ne znači da je riječ o apsolutnom pravu koje se može ostvarivati bez ikakvih ograničenja i neovisno o posljedicama za druga prava i interese zaštićena pravnim poretom.

25.2. Naprotiv, sama priroda prava na štrajk pretpostavlja uspostavljanje ravnoteže između interesa štrajkaša i zaštite drugih osoba koje mogu biti neposredno pogođene posljedicama štrajka. To se osobito odnosi na zaštitu života, zdravlja i osobne sigurnosti pučanstva, upravo onih vrijednosti koje zakonodavac izrijeком navodi u članku 214. stavku 2. ZR-a.

25.3. Zbog toga pravo na štrajk mora biti ostvarivano na način koji, s jedne strane, omogućava sindikatu i radnicima ostvarivanje njihovih legitimnih interesa, ali, s druge strane, ne dovodi do nesrazmjernog zadiranja u prava trećih i samog poslodavca. Upravo je to razlog zbog kojeg ZR u članku 214. propisuje institut nužnih poslova. Njime se ne negira pravo na štrajk, nego se osigurava da ostvarivanje tog prava ne dovede do ugrožavanja najviših zaštićenih vrijednosti – života, zdravlja i osobne sigurnosti ljudi.

26. Važno je reći i da članak 214. stavak 3. ZR-a izrijeком propisuje da određivanje poslova iz stavka 2. ne smije onemogućiti ili bitno ograničiti pravo na štrajk. Dakle, sam zakonodavac uspostavlja test ravnoteže: nužni poslovi moraju biti određeni u mjeri koja je potrebna radi zaštite drugih osoba i poslodavca, ali istodobno ne smiju biti određeni tako široko da bi praktično onemogućili ostvarivanje prava na štrajk.

26.1. Upravo zato postupak predviđen člankom 214. ZR-a zahtijeva suradnju i postupanje stranaka u dobroj vjeri. Poslodavac mora pravodobno predložiti nužne poslove, a sindikat mora ozbiljno pristupiti pregovorima o njihovom opsegu. Ako sporazum nije moguće postići, zakon predviđa daljnji mehanizam odlučivanja, arbitražu. Time je osigurano da pitanje opsega nužnih poslova ne bude prepušteno jednostranoj odluci bilo poslodavca bilo sindikata.

27. U konkretnom slučaju tužitelj je pravodobno stavio prijedlog za utvrđivanje nužnih poslova. Time je aktivirao zakonski mehanizam predviđen člankom 214. ZR-a, a u trenutku pokretanja štrajka nije postignut sporazum niti je donesena odluka arbitraže o nužnim poslovima.

27.1. Nepostojanje sporazuma ili odluke arbitraže, bez obzira na razloge njezina nedonošenja, znači zabranu štrajka, jer se njome krši legitimno očekivanje svih osoba koje koriste usluge tuženika da će dobiti ugovorenu uslugu, tj. da neće biti potpuno prepuštene samovolji i arbitrarnosti štrajkaša. Nedostatak sporazuma ili arbitražne odluke protivan je ostvarenju pravne sigurnost i pravnog reda koji Ustav Republike Hrvatske jamči svim građanima, a ne samo poslodavcima i sindikatima. Odluka arbitraže je nužan uvjet, *conditio sine qua non*, za početka štrajka. Bez takve odluke, u konkretnoj činjeničnoj i pravnoj situaciji, štrajk nije zakonit i nije smio započeti.

28. Od trenutka aktivacije postupka iz članka 214. ZR-a više nije dovoljno samo pozvati se na činjenicu da je pravo na štrajk zaštićeno Ustavom i Konvencijom. Bilo je potrebno omogućiti da se postupak predviđen člankom 214. ZR-a dovrši i da se, prije početka štrajka, utvrdi koji se poslovi, u kojem opsegu i s kojim brojem radnika moraju nastaviti obavljati radi zaštite života, zdravlja i osobne sigurnosti građana. Čekanje da proteknu zakonom predviđeni rokovi za postizanje sporazuma, odnosno da arbitraža donese odluku kada sporazum nije moguće postići, ne predstavlja onemogućavanje prava na štrajk niti njegovo bitno ograničenje. Riječ je o vremenski ograničenoj i zakonom predviđenoj procesnoj pretpostavci kojom se osigurava zaštita drugih temeljnih prava i interesa.

29. Stoga je, u konkretnom slučaju, potrebno zaključiti da je tuženik, započinjanjem štrajka prije okončanja postupka predviđenog člankom 214. ZR-a, onemogućio provedbu zakonom propisanog mehanizma zaštite drugih temeljnih prava. Takvo postupanje, osobito imajući u vidu da je tužitelj pravodobno podnio prijedlog za utvrđivanje nužnih poslova, predstavlja postupanje protivno odredbama ZR-a i načelu postupanja u dobroj vjeri. Zato je započinjanje štrajka, a da nisu utvrđeni ti poslovi kršenje prisilnog propisa članka 214. ZR-a i ništetno je prema članku 322. u vezi s člankom 327. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 35/05., 41/08., 123/08., 134/09., 125/11., 94/13., 78/15., 60/16., 29/18., 126/21., dalje: ZOO), to jest takav štrajk nije zakonit u smislu članka 217. stavka 1. ZR-a.

30. Pri tome se ne radi o tome da bi se pravo na štrajk negiralo ili bitno ograničavalo, već o tome da se zahtijeva njegovo ostvarivanje u granicama i na način koji je sam zakonodavac propisao, uz istodobno očuvanje drugih temeljnih prava i interesa. Upravo takvo tumačenje predstavlja nužnu ravnotežu između prava na štrajk, s jedne strane, i prava na život, zdravlje i osobnu sigurnost drugih osoba, s druge strane. To nije niti onemogućavanje ili bitno ograničavanje prava sindikata na organiziranje

štrajka. To je naprosto pravna pretpostavka koja kad nije ostvarena dovodi do zaključka da nije bilo zakonske osnove za ovaj štrajk.

31. To, dakako, ne isključuje pravo sindikata da ponovno organiziraju štrajk, ali uz ispunjenje svih zakonskih pretpostavki, koje podrazumijevaju i pravo trećih osoba da znaju kakva ih ograničenja u toj situaciji očekuju.

32. Ovaj sud smatra da se u konkretnom slučaju analogijom, na pitanje popisa nužnih poslova, odnosno primjene članka 214. ZR-a, može primijeniti shvaćanje iz odluke Vrhovnog suda Republike Hrvatske, broj GŽ-14/23-4 od 16. kolovoza 2023. prema kojoj je postupak mirenja jedna od pretpostavki zakonitosti štrajka, neophodna radi zaštite sloboda i prava drugih ljudi te pravnog poretka od provođenja nezakonitog štrajka, ako stranke nisu dogovorile neki drugi način mirnog rješenja spora. Stoga je štrajk bez ispunjenja te propisane zakonske pretpostavke nezakonit.

33. Osnovana je i tvrdnja tužitelja da je povrijeđena odredba članka 193. ZR-a, koja propisuje obvezu kolektivnog pregovaranja o dobroj vjeri.

33.1. Obveza pregovaranja u dobroj vjeri iz te zakonske odredbe podrazumijeva obvezu svih stranaka da kolektivnim pregovorima pristupe stvarno, ozbiljno i konstruktivno, s ciljem postizanja sporazuma, a ne samo formalnog ispunjenja obveze pregovaranja. Dobra vjera zahtijeva međusobno uvažavanje pregovaračkih pozicija, razmatranje i obrazlaganje prijedloga druge strane te vođenje pregovora na način koji omogućuje stvarno približavanje stavova i postizanje kompromisa. Pritom obveza pregovaranja u dobroj vjeri ne znači obvezu prihvatanja prijedloga druge strane niti obvezu postizanja kolektivnog ugovora. Međutim, stranka ne smije pregovore koristiti kao puku formalnost, odbijati stvarno pregovaranje ili istodobnim jednostranim poduzimanjem mjera unaprijed onemogućiti svrhu kolektivnog pregovaranja.

33.2. Stoga se o tome je li određena stranka pregovarala u dobroj vjeri ne odlučuje samo prema tome je li sudjelovala na sastancima, već prema njezinu cjelokupnom ponašanju tijekom pregovaračkog procesa, osobito prema tome je li iznosila konkretne prijedloge, obrazlagala svoje stavove, razmatrala prijedloge druge strane i pokazivala stvarnu spremnost na pregovaranje i moguće približavanje stavova.

33.3. No, u konkretnom slučaju iz sadržaja Zapisnika sa sastanaka predstavnika pregovaračkih odbora poslodavca i sindikati te Zapisnika sa sastanaka radi provođenja postupka mirenja, koji su dostavljeni u tužbu, ne proizlazi da se pregovaralo na taj način, bilo na strani tužitelja, bilo na strani tuženih. „Pregovaranje“ se svodila na iznošenje prijedloga jedne pa prijedloga druge strane uz konstantno odgađanje sastanaka (barem tako proizlazi iz teksta istih, a sud ne može ići izvan dokaza kojima raspolaže, pri čemu na tu okolnost stranke nisu predlagale druge dokaze) te takvo pregovaranje nije u duhu dobre vjere na koju misli članka 193. ZR-a.

33.4. Slijedom toga štrajk je nezakonit i zbog povrede članka 193. ZR-a.

34. Kraj svega iznesenog, ovaj sud je ocijenio da nije bilo potrebe odgovarati na daljnje navode i tvrdnje stranaka niti cijeliti preostale dostavljene dokaze jer nisu od odlučnog značaja do donošenja ove odluke o postavljenom tužbenom zahtjevu.

35. Prema odredbi iz članka 341. stavka 2. Ovršnog zakona („Narodne novine“ broj: 112/12., 25/13., 93/14., 53/16., 73/17., 131/20., 114/22., 6/24., dalje: OZ), predlagatelj osiguranja dužan je u prijedlogu navesti činjenice na kojima temelji svoj zahtjev za određivanje privremene mjere i predložiti dokaze kojima se ti navodi potvrđuju.

36. Odredbom članka 346. OZ-a propisano je da se radi osiguranja nenovčane tražbine može odrediti privremena mjera ako predlagatelj osiguranja učini vjerojatnim postojanje svoje tražbine, zatim:

1. ako učini vjerojatnom i opasnost da bi bez takve mjere protivnik osiguranja spriječio ili znatno otežao ostvarenje tražbine, osobito time što bi promijenio postojeće stanje stvari, ili
2. ako učini vjerojatnim da je mjera potrebna da bi se spriječilo nasilje ili nastanak nenadoknadive štete koja prijete.

37. Prema odredbi članka 347. stavka 2. OZ-a, ako je to nužno radi sprječavanja nastanka nenadoknadive ili teško nadoknadive štete, nasilja ili ako je iz drugih važnih razloga to potrebno radi osiguranja pravnog reda, sud može odrediti mjeru kojom će privremeno urediti sporni odnos među strankama.

38.1. U primjeni navedenih zakonskih odredbi, ovaj sud ističe da je tužitelj kao predlagatelj predmetne mjere osiguranja, inače predložene unutar ovog parničnog postupka koji se vodi radi zabrane provođenja štrajka u smislu odredbe članka 217. stavka 1. ZR-a, određeno naveo nenovčanu tražbinu čije osiguranje traži, a to je zabrana provođenja štrajka od strane tuženika kao protivnika osiguranja te je time učinio vjerojatnom postojanje te tražbine, ali je konkretnim sadržajem zahtjeva za određivanje privremene mjere konzumiran tužbeni zahtjev.

38.2. Osim toga, po ocjeni ovog suda tužitelj kao predlagatelj osiguranja nije u dovoljnoj mjeri učinio vjerojatnim i drugi kumulativni uvjet, a to je nastanak nenadoknadive ili teško nadoknadive štete ili da je zatražena mjera potrebna da se privremeno urediti sporni odnos među strankama, jer nije konkretizirao kojim je to konkretnim radnjama odnosno propustima tuženika tužitelju nastala nenadoknadiva ili teško nadoknadiva šteta i u čemu se ona sastoji jer uopće nije ukazivao na sadržaj i opseg konkretne štete koju bi mogao pretrpjeti bez određivanja privremene mjere i zašto bi ona bila nenadoknadiva, koja bi opravdavala donošenje mjere osiguranja niti je na te okolnosti predložio bilo kakve konkretne dokaze o postojanju realne opasnosti za nastanak nenadoknadive ili teško nadoknadive štete.

38.3. Stoga, sama tvrdnja o tome da je mjera potrebna da bi se spriječilo nastanak nenadoknadive štete koja prijete ili da postoji potreba da se privremeno urediti sporni odnos među strankama nije dovoljna

39. Odluka o parničnom trošku tužitelja vezano uz odluku o glavnoj stvari temelji se na odredbi članka 154. stavka 1. ZPP-a, a koji se sastoji od troška pristupa na ročište dana 29. rujna 2026. određenog prema VPS glavnog tužbenog zahtjeva u visini od 250 bodova, što uz vrijednost boda od 2,00 eura i 25% PDV iznosi ukupno 625,00 eura, dok je tužitelj odbijen sa zahtjevom za naknadu troška za sastav tužbe u istom iznosu

jer tužba u konkretnom slučaju nije bila sastavljena po punomoćniku odvjetniku nego po zastupniku po zaposlenju.

40. Nadalje, 1., 2. i 3. tuženici su odbijeni sa zahtjevom za naknadu troška za sastav odgovora na tužbu i pristupa na ročište dana 29. rujna 2026. jer nisu uspjeli u sporu o glavnoj stvari već u odnosu na odluku o privremenoj mjeri, a trošak se određuje prema glavnom zahtjevu (arg. iz članka 35. ZPP).

41. Obzirom na sve navedeno, valjalo je presuditi kao u izreci ove presude i riješiti kao u izreci rješenja pod stavkom I, II i III.

42. Odluka da žalba ne zadržava ovrhu presude temelji se na čl. 437. ZPP-a, jer za to postoje osobito važni razlozi koji proizlaze iz samog sadržaja presude.

U Zagrebu 30. rujna 2026.

Predsjednica vijeća:
Ksenija Jakovčević

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU :

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 (petnaest) dana od dana objave presude. Žalba se podnosi ovom sudu, u četiri primjerka, a o žalbi odlučuje Vrhovni sud Republike Hrvatske.

Protiv rješenja o privremenoj mjeri nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 8 (osam) dana od dana primitka rješenja. Žalba se podnosi ovom sudu, u četiri primjerka, a o žalbi odlučuje Vrhovni sud Republike Hrvatske.

Broj zapisa: **9-3088d-e7f52**

Kontrolni broj: **0f909-f8ca0-65671**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Županijski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.